

BAZILOVKA

Časopis žiakov Strednej zdravotníckej školy
svätého Bazila Veľkého v Prešove

Číslo 1

2022/2023

*Chcem červenú jeseň ako lásku,
žltú ako slnko stále teplé na oblohe,
oranžovú ako západy slnka osvetlené na konci dňa,
fialovú ako zrnká hrozna, aby sa na nich kopili.*

Chcem, aby jeseň objavila, zažila, ochutnala.

Stephen Littleword

Obsah

Editoriál	2
Jeseň	3
Erasmáci v Prahe	4
Stáž v Motole	6
Stáž u Boromejok.....	9
Kávičkári	12
Víča s opálovými očami.....	13
Loves from another country.....	16
(Ne)poznané krásy	18
Farebné odkazy.....	19

Redakcia

Školský časopis **Bazilovka** vydáva Stredná zdravotnícka škola svätého Bazila Veľkého, Kmeťovo stromoradie 1, 080 01 Prešov

Web stránka: www.szssvbazpo.edupage.org

Šéfredaktorka: Kiara Mihályiová

Zodpovedná redaktorka: PhDr. Ľ. Štefanová

Redakcia: Marcela Šatná, Simona Karpáčová, Viera Kavalecová, Veronika Pejková, Karin Zubková, Kristína Jenčíková, Adela Pavlíková

Grafická úprava: PhDr. Ľ. Štefanová

Fotografie: Marko Kmec

Logo: Diana Gordanová

Editoriál

Milí čitatelia,

pred vami je prvé číslo školského časopisu v tomto školskom roku. Veríme, že ste sa už zabehli, plnenie školských povinností vám ide od ruky, a tak si nájdete čas na relax pri listovaní tohto čísla.

Prinášame vám informácie o stáži našich žiakov, ktorí ju absolvovali na záver minulého školského roka, u susedov v Česku.

Pokračujeme anglickým príbehom a pridávame nový príbeh v slovenčine na pokračovanie.

V novej rubrike (Ne)poznané krásy vám chceme predstavovať zaujímavé lokality nášho regiónu, ktoré stoja za to, aby ste ich navštívili a spoznali.

Veríme, že si nájdete niečo, čo vás zaujme a upúta.

Prajeme vám krásne a nikým nerušené čítanie.

Redakcia časopisu

Jeseň

Prostý jav prírody či prezentácia života?

Nové starne a staré umiera.

Všetko sa mení.

Zelený priestor zrazu vyplňa plno odtieňov
oranžovej či hnedej, niekedy i červenej.

Pekne sa to naplní farbami.

Chvíľu sa ukazujú v plnej kráse a potom opadnú,

následne lemujú len smutné chodníky či polia.

Vyzerá to, ako keď maľujete obraz a rozležete farby.

To je jeseň.

Ale jeseň môže byť aj smutná.

Dážď.

Hmla.

Zima.

Aj to je jeseň, ktorú skoro nikto nemá rád.

Je to pochmúrne obdobie,

ľahké je ním opovrhovať, ale kto ju miluje?

Tí, ktorí dokážu súcítiť s prírodou.

Tí, ktorí radi pozorujú zmeny v prírode či okolo nich.

Tí, ktorí si radi spomenú na svojich nebohých blízkych.

Krutá realita.

Pripustiť si, že už ich nikdy nespatrieme,

neprehovoríme k nim,

už nikdy neucítíme ich dotyk, vôňu.

Aj toto patrí k jeseni.

Zhodiť ťažké bremenom z ramien a aspoň raz sledovať dianie prírody.

Aspoň raz.

Aspoň raz si pripusťme, čo sa naozaj deje.

Skúsme to pochopiť a vnímať.

Nič sa nedeje len tak.

Ani listy plné farieb neopadávajú len tak.

Niekedy aj ten proces, ktorý nechceme prijať, je do budúcnosti prospešný či úspešný.

Opakovala by som sa, keby som spomenula znova listy.

Nuž, sme ako tie listy.

Erasmáci v Prahe

Žiaci tretieho ročníka v odbore praktická sestra ukončili minulý školský rok štvortýždňovou súvislou odbornou praxou v nemocnici. Dvanásť tretiaci, dnes už štvrtáci-maturanti, sa vďaka programu Erasmusplus zúčastnili súvislej odbornej praxe v dvoch nemocniciach v hlavnom meste Českej republiky.

Prvý turnus bol zrealizovaný vo **Fakultní nemocnici v Motole** v Prahe v termíne od 30. mája 2022 do 10. júna 2022. Žiaci praxovali pod vedením mentoriek na týchto oddeleniach: *Interní klinika 2. LF UK a FN Motol, Oční klinika dětí a dospělých 2. LF UK a FN Motol a Neurologická klinika 2. LF UK a FN Motol.* Ich sprevádzajúcou osobou bola pani učiteľka Mgr. Mária Vasilíková.

Fakultná nemocnica v Motole patrí medzi najvýznamnejšie zdravotnícke inštitúcie v Českej republike. Jej význam nie je len v množstve praktizovaných medicínskych odborov a kapacite pracovísk, ale aj v takmer ojedinelom homogénnom sústreďení všetkých prevádzok do jednej lokality, konkrétne do dvoch stavebných monoblokov. Zoskupujú sa tak špecializované lekárske a ošetrovateľské tímy mnohých odborov, ktoré sa v prípade potreby okamžite dokážu spojiť a poskytnúť tak komplexnú a kompletnú starostlivosť.

Základ moderného obrovského zdravotníckeho areálu však vytvorili Detská fakultná nemocnica a Fakulta detského lekárstva (dnes 2. LF UK), ktoré sa z vinohradského Karlova museli odsťahovať z dôvodu výstavby Nuselského mosta. To, že areál bol vybudovaný práve v Motole, bolo výsledkom výberu z niekoľkých možností. Cieľom bolo, spojením DFN s Mestskou nemocnicou v Motole, vybudovať mo-

derný zdravotnícky komplex slúžiaci pacientom po celý ich život.

Druhý turnus bol realizovaný v **Nemocnici Milosrdných sester sv. Karla Boromejského** v Prahe v termíne od 06. júna 2022 do 17. júna 2022. Aj tu žiaci realizovali odbornú prax pod vedením mentoriek na oddeleniach: *Interní oddělení, Chirurgie a Paliativní péče.* Ich sprevádzajúcou osobou bola Mgr. Viola Frankovská.

V súčasnosti je jedinou cirkevnou nemocnicou s akútnou starostlivosťou na území Českej republiky. História rádu milosrdných sestier sv. Karla Boromejského siaha až do 17. storočia, keď mladý advokát Jozef Chauvenel dal podnet na založenie tejto kongregácie vo francúzskom meste Nancy, pretože po tridsaťročnej vojne sa tam nachádzalo veľa chudobných a zbedačených ľudí, ktorým chcel pomôcť. Jeho otec Emanuel vyplnil želanie umierajúceho syna na nákazu morom založením "Domu milosrdenstva". Zakúpili dva malé domčeky pod strahovskou záhradou a činnosť sestier sa začala rozrastať. Čoskoro ľudia začali sestry nazývať milosrdnými a meno sv. Karola Boromejského pridávali preto, že sochy tohto svätca zdobili priečelie a dvor domu, kde bývali. Pre sestry sa stal vzorom pokornej služby k trpiacim, ale aj vernosti cirkvi. V 50. rokoch bol všetok majetok sestier zoštátnený. Staré sestry boli sústredené do charitných domovov a mnoho mladých sestier pracovalo v textilných továrňach. V roku 1989 im novozískaná sloboda umožnila verejne sa hlásiť k zasvätenému životu a službe ľuďom. V roku 1990 začali znovu pracovať v Nemocnici Pod Petřínom a obnovil sa aj príľahlý kostol.

Súčasťou erasmackých pobytov je aj spoznávanie historických a kultúrnych pamiatok, realizácia odborných exkurzií, nadväzovanie nových kontaktov, získavanie nových zručností a skúseností.

stáž v Motole

V nedeľu ráno, 29. mája 2022, sa šesť žiakov spolu s pani učiteľkou vybralo na svoj prvý erasmácky pobyt do susednej krajiny – Českej republiky. Cesta vlakom ubiehala rýchlo a po niekoľkých hodinách už obdivovali krásny stavežatej Prahy. A ako to celé prebiehalo?

Interná klinika 2. LF UK a FN Motol

Annamária Jarkovská a Klaudia Vasková absolvovali svoju prax na internej klinike, kde sa v prvý deň zoznámili s tým, čo ich bude počas praxe čakať.

Pacientom sme rozdávali raňajky. Pomáhali sme s rannou hygienou, ktorá sa robila až po raňajkách, prebaľovali sme pacientov. Pripravovali sme infúzie, lieky, boli sme s pacientom na sonografickom vyšetrení. Robili sme preväzy rán, ošetrovali sme dekubit na sakre a po rozbalení aj na oboch pätách. Pacienti náchylní na vznik dekubitov mali v posteli podložku z ovčieho rúna. Krmili sme do NGS, robili sme odbery glykémie, ale iným spôsobom ako u nás.

Očná klinika detí a dospelých 2. LF UK a FN Motol

Simona Šoltisová a Jakub Sopko sa zúčastnili praxe na očnej klinike pre deti a dospelých.

Stretávali sme sa s rôznymi vekovými kategóriami a náš najmladší pacient mal pol roka. Merali sme fyziologické funkcie a očný tlak, rozkvapkávali sme oči pacientom, podávali sme rôzne lieky do očí. Asistovali sme sestričkám pri zavádzaní kanyly. Asistovali sme pri príjmoch pacienta na lôžkové oddelenie, prevážali sme pacientov na operačnú sálu. Dostali sme možnosť byť prítomní na operačnej sále, kde sa robili zákroky (šedé zákaly) alebo aplikácia injekcií do oka. Každý z nás si svojho pacienta poctivo pripravil na operačný zákrok a pozoroval ho. Na oddelení sme sa stretávali s úžasným personálom, ktorý nás prijal s otvorenou náručou.

Neurologická klinika 2. LF UK a FN Motol

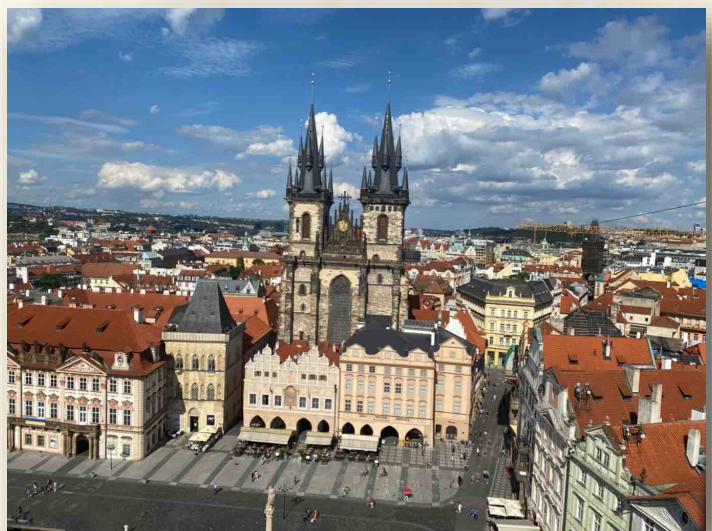
Slávka Hromjaková a **Samuel Kašaj** vykonávali svoju prax na neurologickej klinike, kde sme každé ráno merali fyziologické funkcie, vypúšťali sme moč zo zberných vreciek, odoberali sme krv cez PICC, odosielali krv cez potrubnú službu, krmili sme pacienta cez PEG, realizovali sme odber kapilárnej krvi na glykémii, kúpali sme pacienta. Videli sme, ako zhotovujú EEG pacientovi, ktorý mal apnoe. Videli sme, ako sa ošetruje a vymieňa krytie v oblasti, kde je PIK. Odoberali sme venóznou krv na hemokoaguláciu a KO. Oboznámili sme sa s prípravkami na ošetrovanie dekubitov aj s celým preväzovým stolíkom. Mali sme možnosť oboznámiť sa s tým, ako sa vypisuje GUSS - Gugging Swallowing Screen a videli sme, ako vyzerá CVK (miesto vpichu). Na JIS neurologického oddelenia sme videli, ako odpájali pacienta z video EEG. Videli sme aj to, ako odoberajú moč pomocou sosačky na odber moču.

Voľnočasové aktivity

Po dobre odvedenej práci na praxi pobrali sme sa každý deň spoznávať tajomstvá Prahy. Neobišli sme *Václavské námestie*, *Petřín*, *Najúžšiu uličku*, *Orloj*, *Chrám Panny Márie Snežnej*, *Múzeum Madame Tussauds*, *Pražské Jezuliatko*. Absolvovali sme *plavbu loďou Bohemia*, navštívili sme *ostrov Kampa* s divadelným predstavením. Zablúdili sme aj do *Werichovej vily*, *Vojanových sadov*, kde sme boli očarení pávmi. V *Chráme sv. Víta* sme počas liturgie na Zoslanie sv. Ducha videli prijatie sviatosti birmovania. Najväčším zážitkom bolo pre nás všetkých stretnutie s našimi spolužiakmi, ktorým sa ešte len začínal ich erasmacký pobyt. My sme ich privítali chlebom a soľou ako najvzácnejšiu delegáciu. Jakub dokonca priniesol slovenskú vlajku, a tak sme boli neprehliadnuteľní.

Stáž u Boromejok

Druhá partia našich tretíakov spolu s pani učiteľkou vyrazila za svojimi dobrodružstvami a hlavne povinnosťami v rámci projektu Erasmus+ do Prahy 5. júna 2022. Po príchode do metropoly Čiech ich čakalo srdečné privítanie od svojich spolužiakov, ktorí im spríjemnili prvé okamihy v cudzine.

Chirurgické oddelenie

Bianka Andrejkovičová a **Dávid Jagerský** vykonávali stáž na oddelení, kde je poskytovaná komplexná chirurgickú zdravotná starostlivosť v brušnej a prietržovej chirurgii, s využívaním mikrochirurgických prístupov. Pracovali sme v príjemnom prostredí s dobrým materiálnym vybavením. Spolupracovali sme pri príprave infúzných roztokov, videli sme iný postup pri nasávaní riediaceho roztoku, ktorý nás zaujal. Zúčastnili sme sa malej lekárskej vizity, ktorá nás prekvapila. Lekár nám vysvetlil, čo vyšetruje a priblížil nám operačný postup, prípadné komplikácie. Na oddelení sme realizovali odbery kapilárnej krvi na glykémiu do heparinizovanej kapiláry. Asistovali sme pri vyberaní PVK, centrálného venózneho katétra. Odoberali sme venóznou krv otvoreným či zatvoreným spôsobom, asistovali sme pri príprave infúzií, vykonávali sme preväzy aseptických rán. Realizovali sme bezprostrednú predoperačnú aj pooperačnú starostlivosť.

Interné oddelenie

Františka Bednárová a **Libuša Rabinská** absolvovali prax na internom oddelení, ktoré je zamerané na pacientov s ochoreniami tráviaceho systému. Novou a zaujímavou skúsenosťou pre nás bolo odoberanie glykémie do heparinizovaných kapilár. Následne sme ich vložili do skúmavky s roztokom, pretrepali a odoslali do laboratória spolu so žiadanou. Ďalšou zaujímavou skúsenosťou bolo vidieť odpájanie enterálnej pumpy od nasogastrickej sondy. Sestra na oddelení nás oboznámila s odsávačkou a jej manipuláciou. Pri príprave dezinfekčného roztoku využívajú prístroj, ktorý po zadaní parametrov nariadi potrebnú koncentráciu. Pomáhali sme pri príprave infúzií a ranných liekov, realizovali sme EKG záznam. Realizovali sme prevoz pacientov, zväčša na posteli, na endoskopické vyšetrenia. Mali sme možnosť vidieť kolonoskopie, ale aj gastroskopie. Veľmi zaujímavou skúsenosťou bolo vidieť zavádzanie PEG-u. Lekár nám ochotne vysvetlil, ako hľadá vhodné miesto na brušnej dutine pri vpichu do žalúdka.

Oddelenie paliatívnej starostlivosti

Bianka Sidorová a **Marek Novický** realizovali svoju stáž na oddelení paliatívnej starostlivosti. Oboznámili sme sa s dokumentáciou pracoviska, vykonávali sme záznamy do dokumentácie. Naučili sme sa manipulovať so špeciálnym lôžkom na kúpeľ pacienta. Je to výborná pomôcka, ktorá uľahčuje narábanie s imobilným pacientom. Vyskúšali sme si odber kapilárnej krvi s novým typom glukomeru. Aplikovali sme kyslík, lieky na kožu, preháňavé klyzmy. So sestrou sme vykonávali preväzy septických rán. Aktivizovali sme pacientov rozhovorom. Imobilných pacientov sme polohovali. Naučili sme sa novým technikám polohovania a videli sme, pre nás nové antidekubitárne pomôcky. Podávali sme stravu pacientom. Zaujal nás jej rozvoz. Jedlo sa priväža na oddelenie na podnosoch. Boxy sú označené menom a diétou pacienta pre lepší prehľad.

Odborné exkurzie

Zúčastnili sme sa troch odborných exkurzií. Prvou exkurziou bola návšteva anestéziologicko-resuscitačného oddelenia. Dozvedeli sme sa, že najčastejšie sú u nich hospitalizovaní pacienti po pooperačných stavoch, traumatických stavoch alebo pacienti po rôznych ťažkých úrazoch.

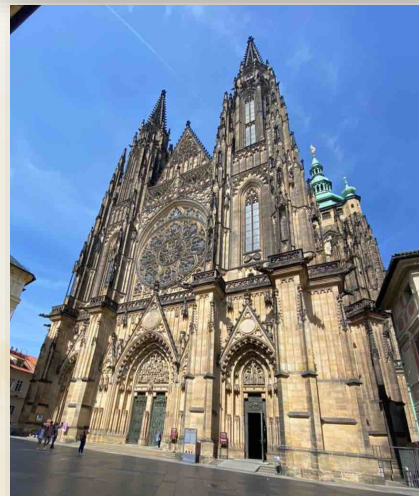
Druhá exkurzia bola zrealizovaná na operačných sálach, kde nám staničná sestra vysvetlila delenie operačných sál, ukázala nám operačnú sálu, materiál a prístroje.

Poslednou exkurziou bola návšteva Gastroenterologického pracoviska. Táto exkurzia nám prišla ako najzaujímavejšia. Videli sme gastrokopiu, kolonoskopiu a boli sme prítomní počas odstraňovania patologických štruktúr - polypov.

Voľnočasové aktivity

Náš pobyt v Prahe bol spojený aj s poznávaním kultúry. Navštívili sme rozhľadňu *Petřín* Po absolvovaní výstupu na vežu sme navštívili aj *Kostol sv. Karla Boromejského*, kde sme sa pomodlili a poďakovali za bezpečný príchod do Česka. Neobišli sme ani *Pražský orloj*, *Kostol sv. Mikuláša*, *Kláster Pražského Jezulátka*. Zážitkom bola návšteva *Židovského mesta*, kde nás prekvapil *Starý židovský hřbitov*, tam sa pochovávali ľudia na seba 350 rokov. Navštívili sme *Staronovú synagógu*, je to jedna z najstarších synagóg v Českej republike, dokonca i v Európe, *Maiselovu synagógu*, *Pinkasovu synagógu*, ktorá je pamiatkou všetkých obetí holokaustu, ale aj *Klausovu synagógu*. Pozreli sme si aj čarovnú *Pražskú zoologickú záhradu*, ktorá má takmer 5000 rôznych zvierat. V nedeľu ráno po sv. omši nás čakal výlet na historický *Vyšehrad*, *Prašnú bránu*, *Pražský hrad* a do barokovej *Vrtbovskej záhrady*, ktorá je očarujúca a patrí medzi Svetové dedičstvo UNESCO.

Kávičkáři

Jeseň, och, tá krásna jeseň. Plná lásky a túžby po vianočnom čase. Nič sa neboj, o chvíľu to príde. O chvíľu ho uvidíš v plnej kráse. Ale čo keď nepríde? Čo keď si to rozmyslí? Čo potom? Budem tu len tak, bez neho? Ako sa s tým vysporiadam?

Nastalo ráno, jemne som si otvorila rozospaté oči. V momente, keď som si uvedomila, že je ráno a ja musím ísť do roboty, hodila som oko na hodinky. 8:30.

„Do paroma! Zaspala som!“ rýchlo som odhodila paplón zo seba a ponáhľala som sa do kúpeľne. Na počudovanie mi to netrvalo dlho. Podišla som ku skrini, rýchlo som sa oblieka a vyrazila z domu. Včas sa mi podarilo stihnúť autobus. Toľké šťastie hneď zrána, prebleslo mi v hlave. Keď nadišiel správny čas, vystúpila som z autobusu a utekala na pracovisko. Cvakla som si zamestnaneckú kartu, zložila veci do skrinky, vybrala zásteru a obviazala som si ju okolo pása. Rýchlo som zamkla skrinku a išla na svoje miesto. Keďže už som mala toľko šťastia hneď zrána, muselo sa niečo pokaziť, ako ináč!

„Alee, dobre ráno, Alexandra!“ posmešky si ma šéf prezeral. Och, len nie on, nie teraz, nemám náladu počúvať tie jeho slová, len tu stráca so mnou čas.

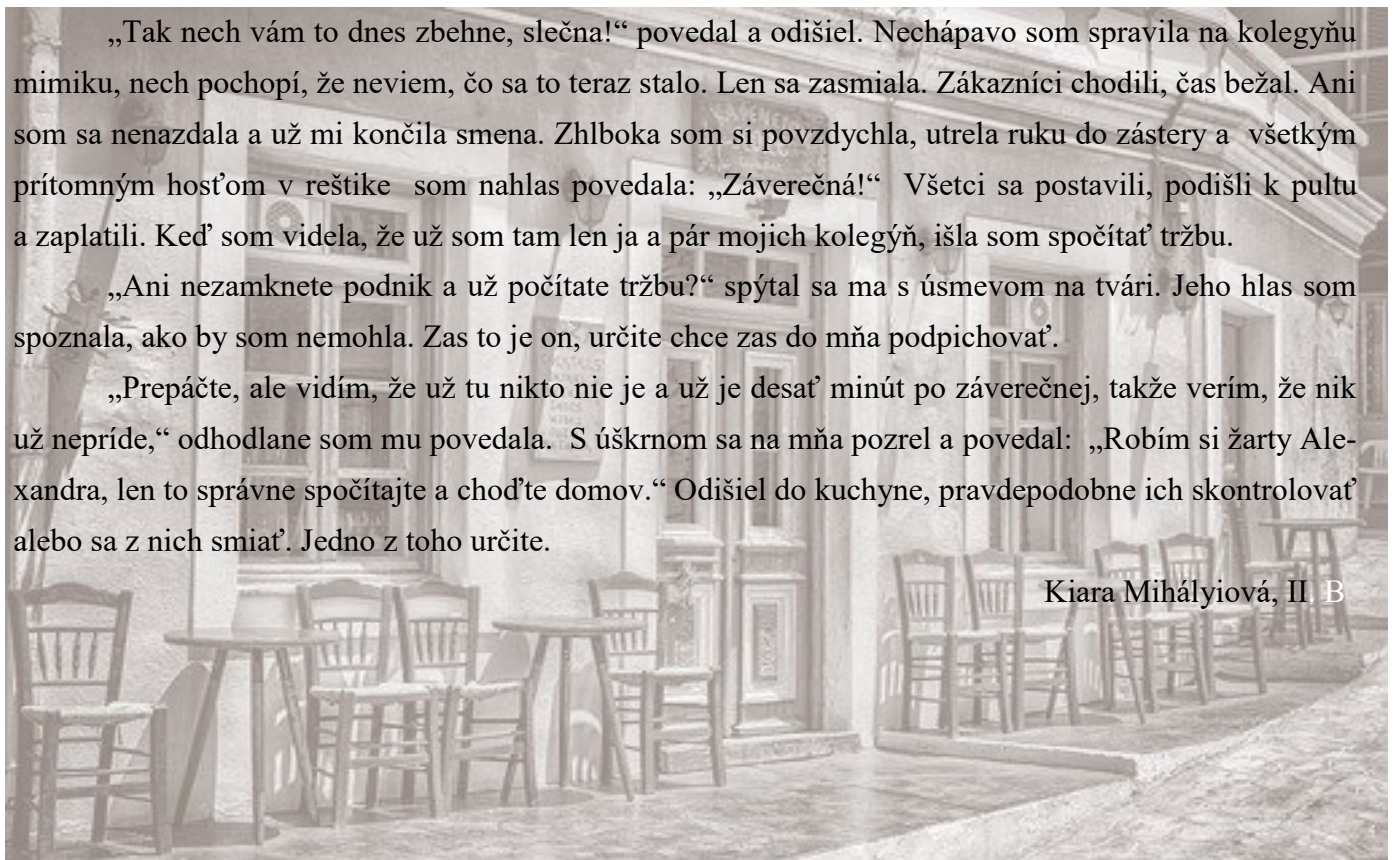
Bol to klasický muž, za ktorým sa každá žena obhliadla, mal taký ten „šmrnc“. Krásne upravené vlasy, oblek na mieru, naleštené topánky či drahá voňavka, ktorá mu rozvoniavala okolo krku. Obyčajný boháč, ktorý to musel dať najavo svojím prejavom či nablýskaným autom. Nevrló sa na mňa pozeral s viditeľným posmeškom. Čakala som, kedy má podpichne či do mňa rypne. Zrazu nasadil kamennú tvár.

„Tak nech vám to dnes zbehne, slečna!“ povedal a odišiel. Nechápavo som spravila na kolegyňu mimiku, nech pochopí, že neviem, čo sa to teraz stalo. Len sa zasmiala. Zákazníci chodili, čas bežal. Ani som sa nenazdala a už mi končila smena. Zhlboka som si povzdychla, utrela ruku do zástery a všetkým prítomným hosťom v reštike som nahlas povedala: „Záverečná!“ Všetci sa postavili, podišli k pultu a zaplatili. Keď som videla, že už som tam len ja a pár mojich kolegyň, išla som spočítať tržbu.

„Ani nezamknete podnik a už počítate tržbu?“ spýtal sa ma s úsmevom na tvári. Jeho hlas som spoznala, ako by som nemohla. Zas to je on, určite chce zas do mňa podpichovať.

„Prepáčte, ale vidím, že už tu nikto nie je a už je desať minút po záverečnej, takže verím, že nik už nepríde,“ odhodlane som mu povedala. S úškrnom sa na mňa pozrel a povedal: „Robím si žarty Alexandra, len to správne spočítajte a choďte domov.“ Odišiel do kuchyne, pravdepodobne ich skontrolovať alebo sa z nich smiať. Jedno z toho určite.

Kiara Mihályiová, II B

víča s opálovými očami

Keďže dorazila posledná sezóna jesene, počasie tu bývalo veľmi sychravé. Perinbaba onedlho priniesie ten najchladnejší vietor spolu s vločkami, ktoré sa na prvý pohľad zdajú ako skvelý nápad na zimné radovánky v snehu. Nikto však nemá rád, keď mu sneh zasype celý dom.

Dnešok sa začal pomerne zhurta. Ľudia sa predierali jeden cez druhého, aby prešli cez hranice čo najskôr. Boli by schopní si rozšliapať krky, len aby opustili krajinu. Prípadne sa našiel niekto, kto chcel vstúpiť na územie štátu, čo prácu opäť skomplikovalo. Poobedňajší leják zahnal všetkých pod strechy. Hranice boli rázom prázdne.

Skrz zvuky kvapiek, bijúcich na starú strechu jednej malej búdky, sa ozývalo chrápanie a vŕzganie stoličky, o ktorú sa niekto opieral s celou svojou váhou. Ivan sedel s katalógom o zimnom oblečení (na ktoré nemal peniaze) v rukách na výzgavom tróne vo svojej práci. Spal tuho s hlavou položenou na kôpke dokumentov a papierov. Papiere ako vankúš, zakrývajúc sa kabátom ako prikrývkou. Nenávidel svoju prácu. Na imigračnom úrade je aspoň teplo. Tu kontrolovať doklady uprostred ničoho je horšie než trnúť v zadku.

„Ale, ale. Niekto nám tu spí počas pracovných hodín, hm? Že sa nehanbíš!“

Uštipačný tón sa zarezával do Ivanových uší. Jedine táto osoba mu pílila hlavu s morálkou a etikou v práci. Bolo to otravné, ale nie nepriateľské. Blondiak sa ako tak pozbieral zo stola a po miernom otočení hlavou na bok zbadal muža v bielom plášti. Brunet, s tmavými očami ako uhoľ, ktoré však boli plné života a optimizmu, sa pozeral na blondiaka s bujnou bradou. Chlap sa naňho uškrnul a zdvihol sa na špičky ako nespokojná pružina.

„Fíha, si horšie zdemolovaný než ja po mojich atestáciách,“ dodal a zasmial sa.

„Zachariáš, ešte jedno slovo a rozbijem ti ten tvoj doktorský nos o stôl.“

Ivan poznal Zacharyho až príliš dobre. Mali medzi sebou dobrý kamarátsky vzťah po toľkých rokoch práce na hraniciach. Tri dni v týždni tu Zach pracuje v prípade potreby a núdze lekárskej a zdravotnej pomoci. Služba v nemocnici mu prešla po jazyku.

Brunet v lekárskom plášti sa prestal vyškierať, no stále sa díval na unaveného Ivana. Naklonil hlavu zo strany na stranu, potom opäť prehovoril s veselým tónom ako doposiaľ: „Zvyčajne páchneš po vodke a liehu. Z toho usudzujem, že si nepil. Prečo teda vyzeráš ako rozbitá čínska hračka?“

Otázka Ivana donútila sa zatvárať zamyslene. Málokedy rozmýšľa nad vecami. On bol totiž muž bezhlavého činu, ktorý hovorí na rovínu. Nad touto otázkou sa musel však poriadne zamyslieť. Nemohol mu povedať, že mu po byte pobehuje vlklačie mláďa, no predsa mohol prezradiť niečo to o svojom novom spolubývajúcim.

„Ruslan Nikolajevič mi hodil na krk svojho nemého a slepého syna, o ktorého sa musím teraz postarať!“ vysvetlil rýchlo a sucho. Najprv si myslel, že sa Zachary rozosmeje, no lekár sa len usmial a poškrabal si špičku nosa.

„Vieš čo? Toto znie ako fantasy hovadina, ale len ty si schopný sa dostať do takejto šlamastiky.“

„Prečo by to malo znieť ako fantasy?“

„Kto by už len tebe dal živé dýchajúce dieťa do starostlivosti?“

Zachy je zvyčajne podrývač, ktorý si rád uťahuje z Ivana. Teraz však hovoril pravdu bez posmeškov. Nikto Ivanovi nechcel nič iné zveriť okrem dokladov a papierov. Veľkú zodpovednosť veruže nemal mimo svoj pracovný život. Raz v živote mu vedúci dal do tej prekliatej búdky malý kvetináčik s nejakou rastlinkou. Môžete hádať trikrát, čo sa stalo. Ivan ho zabudol poliať.

„Máš pravdu, no teraz ti skutočne neklamem,“ oponoval Ivan, keď si založil ruky.

„Pff, neboj sa. Verím ti,“ usmial sa, „aj keď by ma zaujímalo, ako ten chlapec vyzerá.“

V blondiakovej hlave sa okamžite vynoril obraz toho vlčieho dieťaťa, ktoré Ruslan priniesol. Chvíľu rozmýšľal, aby si ucelil obraz, potom začal: „Je malý a drobný. Ani neviem koľko môže mať rokov. Možnože...13? Neviem, je to veľmi náročné posúdiť. Je to chlapec, ale má dlhé vlasy a ofinu ako dievča. Jeho vlasy majú bledohnedú farbu s perlovým leskom. Tvár má posiatu bielymi pehami v tvare hviezd, no tie oči sú skutočná nádhera. Sú sivé, no žiaria množstvom farieb presne ako ten najkrajší opál na strope v jaskyni.“

Ľudia najprv zvyčajne hľadajú chyby a odchýlky na druhých. Je to ľudská pošetilosť. Sú už proste takí. Avšak, Saša je najnevinnejší spomedzi všetkých. Len nevinný a bezbranný si nezaslúži kritiku bez zmyslu na vonkajší opis od ľudí, ktorí už dávno zhnili vo vnútri. Ivan bol spodina a troska. Dávno zrezal jeho um. Aj keď sa mu o dva mesiace vek obráti na 3 dekády a pár rokov, jeho mladý život je ako bez energie. Alexander, Ruslanov syn, sa síce správal ako zviera, sčasti ním aj bol, no zároveň bol najmenej o stokrát lepším človekom ako Ivan. Paradox.

„Čokoľvek berieš, chcem brať aj ja,“ rozrehotal sa Zachy ako po dobrom čiernom vtipe.

„Ja žiadne drogy neberiem! Hovorím ti pravdu!“ na moment v ňom vzkypela krv, no zachoval si chladnú hlavu.

„Nuž a tento opálový chlapec ti spôsobil také útrapy?“

Ivan sa na moment odmlčal, ale potom predsa prehovoril: „Neviem, čo mám robiť. Je divý a besný. Prišiel z lesa, kde pravdepodobne žil od malička. Ruslan očakáva, že z neho urobím človeka, ale ja neviem ako. Je to nemožná úloha. Ani zo zrna sa nedá urobiť chlieb za jednu noc,“ zložil si hlavu do dlaní.

„Hm, áno. Musíš zrno zasiať, starať sa oň a nechať ho rásť. Keď príde žatva, čo mohla, tak ti Matka Zem poskytla. Obilie musíš potom spracovať. Tvoje úsilie sa ti nakoniec preukáže na múke a výslednom chlebíku života.“

Ak by bol teraz Ivan psom, určite by zahanbene sklopil papuľu a chvost medzi nohy. Zachy bol najmenej o 5 rokov mladší, ale mal viac rozumu ako je kamarát blondiak s hrubým temperamentom. Cítil sa zahanbene, keďže Zachary mal vždy pravdu vo všetkom.

Pod nosom mu pristála mala kniha, lepšie povedané, bola to učebnica. Stará so stranami, ktoré sa rozpadali na prach. Skôr než roky na počte strán, ju dal do útrap nie vek, ale potreba ju používať. Keďže

to bola učebnica, tak ju vlastnilo množstvo študentov. Ivan ju rýchlosťou blesku otvoril na náhodnú stránku a letmo preletel okom písmená na zožtnutom papieri. Text učebnice bol doplnený čiernym atramentom vo forme poznámok od každého študenta, ktorý ju vlastnil počas štúdia. Boli tu aj nejaké tie obrázky, no vyzerali ako z úplne prvej tlače. Preto si študenti dokreslili vlastné pomocné náčrty. Niektorí študenti boli umeleckí nadaní, ich obrázky vyzerali hodné galérií.

„Zásady a základy ošetrovateľskej starostlivosti o pacientov,“ prečítal názov a ihneď sa pozrel na Zachariho, „vyzerám ako nejaká zdravotná sestra?“

Nad touto reakciou sa mladík v bielom plášti zasmial a opäť veselo prehovoril: „Ja viem, že nie si zdravofák, no ja som ti túto učebnicu chcel podarovať na iný účel.“

„Aký účel?“

„Máš tu všetko v kocke. Malo by ti to pomôcť a viesť ťa k tomu, ako správne postupovať pri starostlivosti o toho chlapca,“ riekol a neprestal sa usmievať na Ivana, ktorý sa netváril dvakrát nadšene. Nič iné mu nezostávalo. Čo si iné počať? Zachary bol občas trochu otravný, ale vedel, čo robiť v takejto situácii. Ivan to videl ako začarovaný kruh, pre Zacharyho to bola len malá výzva, s ktorou sa treba popasovať.

(Pokračovanie v budúcom čísle)

Marcela Štaná, II. A

Love from another country

CHAPTER 3

Mary's pov: „What's your name?" he asked. I was a bit surprised by the question because he is a famous actor and I am just an ordinary girl from Slovakia, but I answered with a smile:

„Maria, but please call me Mary." „Okay, Mary. My name is Tom. Can I ask you a question?" „Of course!" I answered with a smile. „Are you okay?" I was a bit surprised by the question. I didn't want him to be worry so I lied a bit: „Yeah, why?" . „Well because you are limping a bit so are you okay?" „I'm fine!" I answered without waiting. It was like a reflex which is a bit sad. „Wait, what is that on your face?" he asked and I panicked inside. My make-up has to wash off a little bit. „Nothing! Really. Don't worry about it." He looked at me with a worry but also sympathy in his eyes and told me: „Please Mary, let me help you. I'll take you to the hospital." „No hospitals!" I answered immediately. „Okay, okay calm down. At least let me take you to my place and take care of it. And maybe you'll tell me what happened." I was thinking for a while, but then I agreed. When we arrived to his place, he showed me the living room and asked me: „Would you like to tell me what happened?"

I stayed silent, but I couldn't stay calm. I remembered what happened, why I ran away. All of sudden I just felt how a tear started to fall down my cheek. And the another and another. Tom stood up and handed me a tissue. „Thank you" I said with a trembling voice. He looked at me with sympathy and asked me again: „What happened?" „It's my boyfriend. Well I guess my ex now" I wiped the tears under my eyes and cheeks and didn't realise that my make-up will wash off. Of course, the bruises started to show up. Tom noticed and asked me immediately: „Oh my gosh Mary, it's worse than I thought, are you okay?!" I nodded. „Doesn't it hurt?" Tom asked with a worried tone. „No, not now." Tom asked carefully: „Did...did your ex do this to you?"

I nodded. Now my tears are falling down like waterfall. „Can I give you a hug?" I nodded and he hugged me tight but also gently, because he didn't want to cause me pain. After a few minutes of hugging Tom spoke up: „What about you taking a shower and I'll make you something to eat and then you'll take a nap. How about that?"

I nodded against his chest. „But I don't have nothing to wear." „That's okay. If you don't mind I can borrow you some pyjamas and while you'll be sleeping, I'll wash your clothes." I thought about it and agreed: „That sounds great." „Fine, now go and take a shower." „Thank you, Tom." I hugged him and went to the bathroom. After I was done I walked out of the bathroom, wearing Tom's pyjamas. He looked at me and said: „You look cute". „Thanks!" I looked at the pyjamas I was wearing. It was long black pants and a green Loki t-shirt. „I already made bed for you." „Wait, and where will you sleep?" „At the couch downstairs." I gave him a horrific look. I was about to say something, but he interrupted me: „Mary, don't say anything. I'll be fine. You need a proper sleep."

CHAPTER 4

„Mary, don't say anything, you need a proper sleep". And with that, I decided to give up because there's really no point on arguing with Tom. I sighed: „Fine, but I don't want you to hurt your back on that couch"

He laughed a bit and said: „Don't worry, I'll be fine. I don't have such an uncomfortable couch y'know" I gave him a questioning look, „are you sure?" „Yes I'm one hundred percent sure". I sighed. „Fine. But if you're gonna feel uncomfortable, you're gonna go sleep in the bed and I on the couch. Okay?" „Fine, deal. Now good night Mary." he said giving me that cute smile on his lips. „Good night Tom."

I woke up to a delicious smell coming out of the kitchen. I immediately felt pain probably from yesterday's last session with Richard. Or I hope that was the last. I slowly got up for my muscles to adjust the pain. I walked down the stairs and wincing and limping a bit. Tom noticed and immediately offers me to sit down. „Come on sit down and good morning by the way,"he laughed.

„Good morning", I responded with a smile on my face. „Your breakfast will be done in a minute, and here's your coffee." I teared up. „Mary what's wrong?!" I responded with a sad voice: „Nothing just that Richard never did something like this for me." He laughed a little and hugged me: „I will always be here for you." „Thank you." „Now wipe that tears away, today is a very beautiful day. I planned to go for a walk with you if you don't mind." I thought about it, I would really want to go on a fresh air, but I was afraid. What if Richard was looking for me. But I really didn't think he would come here. Although my legs were hurting like hell, I agreed. I really need it. „No, not at all. It would be lovely to take a walk." He smiled at me and we started to eat our breakfast. As we finished our breakfast, I went to the bathroom to put som make-up on and put the only clothes I had. When I was feeling like I was done, I headed downstairs, checked if I had everything and went to Tom who was waiting outside in the car. „You have a really nice car," I laughed. „Thanks!" he smiled. We were sitting in the car, when all of sudden Tom asked me: „So, what would you like to do in town?". I thought about it a bit and answered: „Well, maybe buy some clothes because I really need some. Some shoes too, some kind of trainers or something like that. Why?" „Just asking." When we arrived to the store I went to the nearest clothing shop and picked some shoes and clothes. It wasn't too expensive and they were really cute. „So, do you have everything you need?" he asked with that look of his. „Yeah, I guess. Anyway, thanks for everything Tom. I don't know how to repay you. I really don't want to bother you." He looked at me with a sympathy in his eyes: „Hey, you're not a bother, okay? It makes me happy to make you happy. Also you were in need of some cloths and especially shoes." I smiled and embraced him. „Thank you." „Now, what about going somewhere to eat something? You must be starving, it's already half past twelve." We had a pizza for lunch and bought some donuts for dinner. When we arrived home, we were so exhausted that we both took a shower and headed to bed. While I was in the bed I was wondering if is Richard really looking for me. I didn't think he would have thought about London. I hope he won't find me.

(Ne)poznane krásy

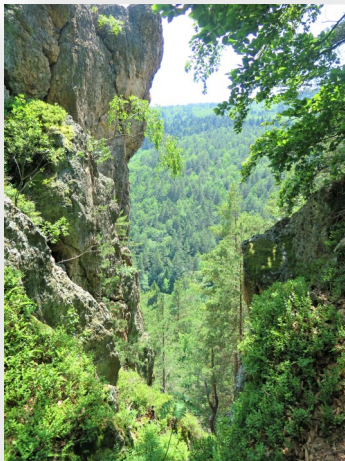
Rozprávkový chodník škriatka Mikluša

Každý z nás túži po šťastnom živote bez problémov a ťažkostí. Ak chceme na všetko zabudnúť, môžeme sa vybrať do prírody a tá nás dokáže „nakopnúť“. A ak milujete rozprávky, tak cesta do dedinky Miklušovce bude stáť za to.

Rozprávkový chodník škriatka Mikluša začína na hornom konci obce, vedľa autobusovej zastávky. Nemôžete zablúdiť, pretože tam vás privíta prvá informačná tabuľa s popisom trasy. Chodník je mierne náročný, dlhý asi 5 km a dokážete ho zdolať za hodinku, hodinku a pol.

Celým chodníkom vás bude sprevádzať príbeh o škriatkovi Miklušovi, ktorý vám pripravil aj niekoľko zaujímavých informácií a hádaniek, ktoré overia bystrosť vašich zmyslov.

Stačí si obuť turistické topánky, do batoha zbaľiť vodu, jedlo, sladkosť a hlavne dobrú náladu. A poďme sa vydať za dobrodružstvom.

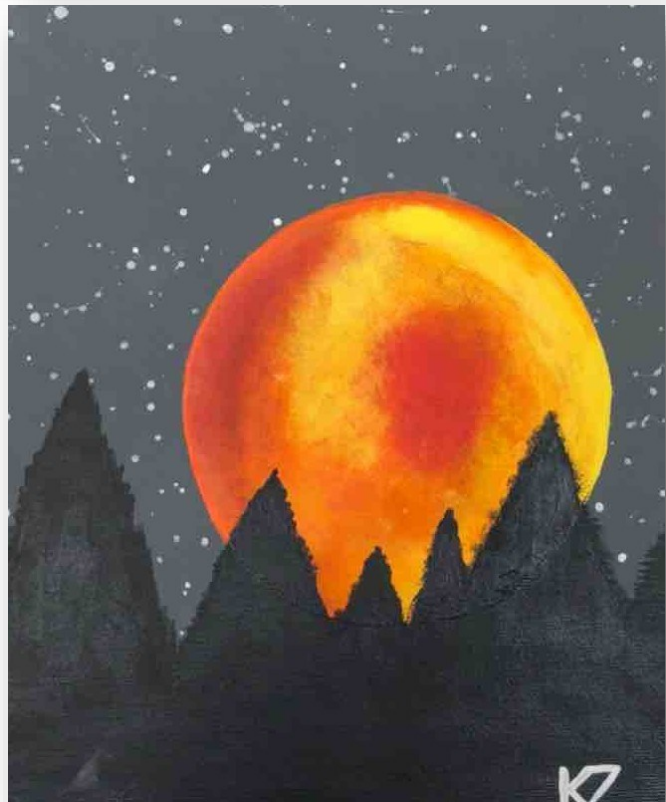

Farebné odkazy

„Skutočný umelec nie je ten, kto je inšpirovaný, ale ten, kto inšpiruje ostatných.“

Salvador Dalí

Karin Zubková, II. B

